

МИКИТА

ЖУРНАЛ ГУМОРУ І САТИРИ.

"MYKYTA" UKRAINIAN JOURNAL OF HUMOR & SATIRE

VOLUME VII. № 36.

ЦІНА 10 ЦЕНТІВ

РІК VII. ЧИСЛО 36

“ПІДСЛУХАНЕ”

ЧОЛОВІК ПИТАЄ ЖІНКИ:

— А ЩО, СТАРА, ЯК ПОМРЕМО, КОМУ ЛИШИМО НАШЕ ДОБРО?

— ЗВІСНО КОМУ, — НАШИМ ДІТЯМ.

— А ЯК В НАС ДІТЕЙ НЕ БУДЕ?

— ОТ ДУРНИЙ ТИ, НЕ МАЄШ ЩО ПИТАТИ; ЯК НЕ БУДЕ ДІТЕЙ, ТО ВНУКИ ЗАБЕРУТЬ!

„ХТО МИКИТУ ЧИТАЄ – ТОЙ ЖУРБИ НЕ ЗНАЄ”

"М И К И Т А"

Журнал Гумору і Сатири

Ціна поодинокого числа 10 ц.

Передплата на 12-ть чисел \$1..20

Закордоном і в Канаді \$1.50

Адреса:

"М У К У Т А"

Eugene Berezinsky, Publisher

77 E. 7 St., New York 3, N.Y.

У ВЛАСНИХ СПРАВАХ

Приступаючи до редагування цього числа, вважаю за відповідне подати Вам дещо до відома, щоби уникнути особистих пояснень.

За порадою приятелів нашого видавництва а саме, деяких більше досвідчених наших видавців, ми віддаючи до друку оце число, поставили на ньому лише рік видання, і порядкове число, котре досі подаване було в скрубках, а оминули число, числа видавничого року, котре тільки тому, що наш журнал з поданих Вам у попередніх числах пояснень, не має точної дати, тобто дня, чи місяця. вважаємо і так зайвим.

Зміна ця, не змінить напрямку, об'єму, ані теж появи нашого журналу, а буде вона практичною як для адміністраційного реєстру видавництва, так і для передплатників, котрим легше буде запам'ятати, від котрого числа їхня передплата почалася, і на котрому закінчиться.

При нагоді теж, хочемо пригадати всім тим, котрі висилають належитість за оказові числа, а навіть і цілу передплату поштовими значками (стемпами), що і це радо приймаємо, тільки просимо висилати такі в не більших як **2 центових**, чи теж **3 центових** значках, котрих ми все можемо зужити. Іншими, більшої вартості просимо не надсилати, бо такі нам не надаються до нашого вжитку.

Надсилаючи нам дописи, матеріали, просимо писати виразно, чітко, і на одній стороні паперу, та не гніватись на нас, якщо їхні матеріали появлять-

ся з деяким опізненням, а не зараз в черговому числі, бо об'єм нашого журналу як самі можете бачити, малий.

Охочих стати кольпортерами нашого журналу, просимо писати за bliщими інформаціями і оказовими числами прямо на адресу видавця, котра все є подана при кінці кожного числа.

Всі українські видавництва, просимо надсилати нам по примірникові своїх видань, котрих знайшовши відповідними, радо поручати будемо своїм читачам.

Бажаючи, доброї волі приятелям нашого видавництва допомогти нам в розповсюдженні нашого журналу, просимо прислати **точні адреси** тих людей, котрі на їхню думку стали б його передплатниками.

Всіх тих, котрі одержали оказові числа, просимо чим скорше надсилати свої передплати не чекаючи на особисті листи-просьби, за що вже згорі ширю їм дякуємо.

„НАЙМИТИ”
(До слів Т. Шевченка)

І не гріло б сонце
смердячого гною...
Так в Кобзарі своїм
Шевченко сказав,
А тим часом гній той,
наймити московські,
Мов здохла падлюка
смердіти почав.

На повній свободи
землі Вашингтона,
На хвалу сатрапи
ворога людства,
Криючись під назву
синів України,
Сипле наче з торби
дібрані слова.

Хвалить лад, порядки
в червоному раю,
Кличе всіх чим скорше

до дому вертати,
А сам недоліток
нікчемна голота
Землі Вашингтона
не хоче лишати.

Бо він добре знає,
що брехню голосить,
Що не людина він
а наймит-слуга.
Що лише за гроші
й пусту славу Кремля
Хвалить свого пана
ворога людства.

Гей, ви підлі діти
неньки України
Щасливі ви дуже
що живете нині,
Під оцим звіздистим
прапором свободи,
В найкращій на світі
вольности країні.

І щоб бути вдячним
за всі благодати,
На її услуги
ви повинні стати,
А не в її хаті
кожному привітній
З Кремля диктаторські
прикази сповняти.

Колись ви кричали
що деякі люди,
На підлі услуги
німцям нанялися,
Але будьте ласка
і скажіть отверто
На якому місці
ви нині знайшлися?

Хоч хитруни німці
на ці одиниці,
Певно що й уваги
навіть не звертали,
Тільки ви нікчемні
щоб себе прикрити,
Проти одиниць цих
як могли цькували.

Та врешті минулись
німецькі фашисти,
Та й шило велике
вилізло з мішка,,
А йдучи зі сходу
батько-визволитель,
Показавсь ще гіршим
ворогом людства.

Бо забрані землі
почав грабувати,
Здобутки й надбання
нищити, валити,

**А людей оставшихся
з рідної їм грядки,
Далеко в холодний
Сибір вивозити.**

**Забрав він і ваших
сестру, брата, матір,
Та вам обоятним
добре що самі,
Не там у тім раю
червоних сатрапів,
Але тут за морем
на вільній землі.**

**В вас нема відваги
до вини признатись,
Хоч і кінець близький
бачите самі,
Бо світ готовиться
ще й вас покарати,
За ваші фалшиві
діла та кличі.**

**А що тоді буде
з вами, наймитами?
Коли вас і звідси
гонити будуть,
А панове з Кремля
смердячого гною
До раю свого
також не приймуть!**
Ебер.

ПЕРШИЙ ХРУНЬ

Як ще на світі не було багато людей, і не знали вони ще жадних протекторатів, криміналів, ані інших тих прав, котрих ми тепер знаємо, тоді по землі ходив сам Господь і засівав добро.

І росло воно так, мов та пшеничка золота, а небесний сівач сподівався, що коли дозріє воно, злетять із неба ангели з серпами, пожнуть, повяжуть його та й розділять поміж бідних людей, але не так воно сталося як думав Небесний Сівач.

Чортяка, що все йде Господу на перекир, давай і тепер свої виправляти, зібрав він всю пташню, дичину, всю рогату і безрогу худобину та став намовляти, щоб те зерно ще перед кільченням з ниви видзьобали, або перерицькали вже зеленим, але пташня цілком від того відмовилась.

— Не підемо святій справі на перекир, бо це є для загального добра, і годі! — те саме сказали і інші.

Зажурився чортяка, став безрадно на межі, почіхався в голову раз, другий, і думає, який би то придумати спосіб, щоб знищити Пану-Богу засів, аж тут дивиться, йде таки наш рідний християнин, чортяка з радости аж підскачів:

— Ет, — каже він до себе, — коли не дав я собі ради з птахами, дичиною та безрогами, то тут таки мушу щось скористати.

— Гей!.. — крикнув чортяка — Мой, а ходи-ж но ти сюди!..

А чоловічина втішився: — підійшов, поклонився, бо хитрий чорт перемінився на панича, і давай з ним в розмову.

— Знаєш що? — каже чорт, — візьми но ти собі мотику та перерицькай той ланок, а за це, видиш... і показав йому жменю грошей, а крім того то підемо ще до коршми на оковитку.

Ликнув чоловічина слинку раз, ликнув другий, почіхався в потилицю тай каже:

— Але що то буде, як Господь прийде?

— Ет, — що ти таким журишся! — відповів весело рогатий, — Сховаєшся, а я скажу що не бачив хто це зробив.

Подали собі руки на згоду, та й чоловічина взявся до роботи, і вже туй, твій, має викінчити аж тут дивиться їде Господь повозом... почало гриміти і блискати і чортів прислужник сховався з переляку в корчик.

— Хто ж це так добро порицькав? — питає Господь чорта.

— Та я не видів, — відповідає рогатий.

А чоловічина з-за коча гейби вибачте ми та свиня:

— Хрунь, хрунь, хрунь.

ФІЛОСОФІЯ МИКИТИ

Як когось чим обдаруєш, так ніколи не кажи, що такого і такого, тим і тим обдарив ти. Бо як коли таке зробиш, так решта буде казати, що ти лише на те даєш, щоб тим себе величати.

**

Якщо кому допоможеш ти чимось в яким ділу, так не роби

зате крику на околицю цілу. Бо таким ти слави, чести, ніде собі не здобудеш, а в кожного за таке ти, підлим і то дуже будеш.

**

Якщо в кого добра більше, як у тебе зараз є, так ти йому не завидуй, бо знай що він на таке, мусів тяжко працювати. Бо добра ніхто нікому за бездурно ще не дав, а кожний за добро власне, колись тяжко працював.

**

Якщо бачиш що у когось хліб біленький на столі, без дозволу щоб і голоден, не бери його собі. Не встидайся попросити, без вагань, і певний будь, що такого тобі радо, все добрий кусень дадуть.

**

Як берешся коли когось, жартом на бас взяти, так готовий будь від нього, теж за жарт прийняти. А як чогось подібного не хочеш за жарт прийняти, наперед про те подумай, і не берись жартувати.

**

Якщо когось критикуєш, так запитай сам себе, чи та критика для когось якусь користь принесе. Чи не зробить вона кривди комусь у ділу важному, ну а в першу чергу друже, таки і тобі самому.

МУЖЧИНА І ЖІНКА

Мужчина каже: — Дай мені серце, а я віддам тобі все.

Жінка каже: — Дай мені все, а я віддам тобі серце.

СПРАВЖНЯ ДЕМОКРАТІЯ

Чехи і мадяри мають свої політичні порахунки, тож не відчують до себе ніякої симпатії. І в одному пограничному

мадярському селі сталася така подія.

На село приїхав комуністичний партійник, скликав мітинг та почав вихвалювати большевицький устрій. Справжня демократія, — каже. Трактори замість плугів обіцяє. Капіталістів зліквідували, мовляв народ сам собі начальником.

Скінчив своє діло і питає:

— А тепер, товаришу, — і пальцем в дядька, — що тобі подобається в нашій справжній демократії?

— Гм, — каже дядько, — що трактори замість плугів.

— А тобі, — запитав агітатор другого.

— Що нема капіталістів. Народ сам собі...

— А тобі? — запитав третього.

Цей мовчить.

— А може тобі не подобається наша справжня демократія? — запитав знова не діждавшись від третього відповіді.

— Так, так! — поспішив запитаний, — Дуже мені подобається. А найбільше те, що чехи мають теж справжню демократію.

НА СТАНЦІЇ

На кілька хвилин перед відходом поїзду, приходять на станцію чоловік зі своєю дружиною. Звичайно обладований багатьома пакунками і пакуночками; пані провадить пессика.

Поставивши пакунки чоловік обертає хусточкою спітніле чоло, каже до жінки:

— Шкода що я фортепіяну не взяв з собою.

— Перестань говорити нісенітницю, — поіригувалась подруга.

— Ні, жіночко, правду кажу. На фортепіяні лежать наші залізнодорожні квитки.

ЕНЦИКЛЮПЕДІЯ МИКИТИ

Бабій той що веде бій з бабами.

Бахурі нащадки славного композитора Баха.

Босоніж ніж що ходить босо, без взуття.

Східняк той що чистить сходи.
Фальш база до взаємного довіря серед українських партій.

Пасажир той що пожер паса.

Паскар той хто пече паску.

Коняк в краю, на селі гонили на пашу.

Волохата хата волоха.

Знахор той що знає хор.

ТАКОЖ ТАК ДУМАЄ

— Сердечно дякую Вам, вуйко, за подарунок на імєнини.

— Але ж нічого, доню, він дуже мало вартий.

— І я також так думаю, але мама казала конечно подякувати.

**

„ЙОСИФ II”

Йосиф II мав при своєму дворі загальнозвісного блазня Сафіра. Раз, коли Сафір наговорив багато дурниць своєму володареві, той взяв папір і написав на ньому:

„Сафір — дурень”

Тоді Сафір попросив щоби цісар підписав ще своїм повним ім'ям „Йосиф II”. Цісар підписав. Тоді Сафір преспокійно прочитав у голос:

„Сафір — дурень, Йосиф — другий”

ПЕРЕПИСКА РЕДАКЦІЇ

Пані О. Д. Нью Йорк. На Вашого листа можу Вам лише відповісти словами „Ще той на світ не народився, щоб всім

людям догодив, тому й я не зажурився, як що Вас чим образив. Бо такого правду пишу не старався я зробити, а по-зможі як лиш знаю діло добре розяснити.

М. Т. Неварк Н. Дж. Вас цікавить знати що прислав нам дописувач про котрого ми писали в попередньому числі „нагавищі” чи „штани”.

Покищо нічого, „Нагавищі” (гумореску) може часом де згубив, а штани лише одні має і неміг нам їх прислати.

О. Ч. Пітсбург. Па. Ви хочете знати тільки платних працівників має наш „Микита”. Ні одного, лиш декому час від часу платимо належний гонорар за матеріали, решта працюємо безкорисно для добра загальних справ.

На другий запит, що робимо з грішми зложеними на пресовий фонд. Скажемо правду що кожний цент вкладаємо на розповсюдження журналу, тобто друкуємо кілька соток примірників більше, і висилаємо на відомі нам адреси.

Пані А. К. Філадельфія, Па. Називаєте нас односторонніми, тому що в попередньому числі передрукували дещо з одного тижневика, а з згаданого вами щоденника ніколи ще нічого не передрукували.

Мусимо Вам признатись що і ми читаємо згаданий Вами щоденник і вважаємо його за дуже добрий. Одначе Ви повинні вже знати що в ньому фейлетонів дуже мало містять, а жартів майже таки не друкують. Ну а поважні статті зайвим передруковувати в гумористичному журналі.

—О—

В Українсько-Американським Клубі

— Чи чули ви, що ЗУДАК шукає спонзорів для нових емігрантів?

— Та читав у „Свободі” що ЗУДАК звиває підписувати ашуранси, між іншими для проф. Мелкокрадова. Ви ж знаєте його з нашого табору, він все мав якісь „афери” а з „чеколядової” найкраще вийшов, бо доказав що чоколяда, котру мав розподілити для дітей „розплилася”. З ним має приї-

хати його жінка Ельфріда та діти Едельшраут та Гайнц

— Та ж він мав молоденьку жінку, що представлялася балетницею Київських кафешантанів.

— Та де, та ще в 1950 році, виїхала з поетом Віршомазенком до Австралії.

— А чи професор Недотемко є ще даліше головою Т-ва Сприяння Українській Національній Раді?

— Вже від року ні, бо не хотів платити вкладки по 25 центів місячно, кажучи що він принципово проти допомоги залишеним в Європі.

Подав Р. К.

—:—

МІЖ СТАРИМИ ЕМІГРАНТАМИ

— Чому до УНСоюзу мало приступає нових емігрантів?

— Бо УНСоюз це чисто Українська Організація, а ЗУДАК спровадив сюди 35.000 людей, але з того ледви половина признається тепер до українців. Одні кажуть що вони знова „Руські” але щоби сюди приїхати мусіли якось крутити і подавалися за українців. Між іншими ЗУДАК трактував їх дуже прихильно.

Другі кажуть що вони є „інтернаціоналісти” і їм з УНСоюзом не подорозі. Тому обезпечуються в якійсь Н. Бенефішел Лайф Ко. Агент цієї аскураційної компанії, є також „Руский” і вміє навіть по російськи розговоритися. Обезпеченим присилає даром стінний календар, розуміється в англійській мові. Цей „артистичний” календар є самотнім образом в їх хаті.

Подав Р. К.

—о—

МІЖ СУСІДАМИ

— Чи чули що професор Соборниченко жениться?

— А деж його жінка, що він з нею сюди приїхав?

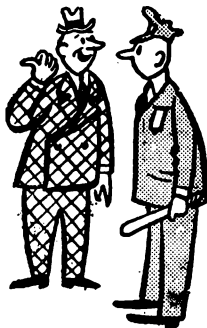
— Вона його зараз тої осени покинула. Він вже тут знова був оженився з тою балетницею лєнінградського балета, що в таборі всім голови завертала, і вона його покинула.

— Цікаво в котрій церкві він тепер буде вінчатися?

— Певно в „руській” патріярший, щоби на слідуєчий шлюб, міг ще повінчатися в „руській живій церкві”.

Подав Р. К.

ДОЗВОЛЕНА ОБРАЗА

П'яний зустрічає на вулиці поліціанта і каже:

— Вибачте, чи до поліціанта можна сказати „Осел”?

— Ні, це образа влади.

— А чи до осла можна сказати „поліціант”?

— Гм... Властиво можна.

— Дуже дякую, пане поліціанте!

ДО НАШОГО ЖІНОЦТВА

Будучи постійною читачкою веселого Микити, ще таки від появи першого його числа, я запримітила що хоч наше жіноцтво любить гумор, і читає Микиту, так дуже мало дає про себе чути, тобто мало дописує до нього.

З цікавості я питала видавця кілька між передплатниками є жінок, і довідалась що поверх сотки, а переглядаючи річники Микити, окрім себе, запримітила лише дві других жінки котрі час до часу щось напишуть.

Чому воно так? чейже ж в

цьому сторіччі жінки мають таке саме право як і мужчини. Зрештою „Микита” хоч і має назву мужчини, не є якраз журналом лише для мужчин, бо коли б був таким то жіночих матеріалів взагалі не містив б. Чи ми жінки маємо піддатися і дозволити мужчинам все возитися по нас? Все писати лише про жінки недобрі як оси, чи теж висмівати нас що по триста фунтів важимо. Або теж чи дозволимо їм все чванитися що вони мудріші і хитріші за нас?

Може декотра скаже що коли видавцем Микити є мужчина, то не схоче містити матеріалів в котрих береться мужчин на баса (на сміх). Таким я скажу що не мають чого вагатися, бо видавцеві цілком не залежить від того про кого пишеться, коли б тільки в писанні був справжній гумор-сатира. Тим знова що бідкаються що в журналі нема дописів жіночого пола, кажу що в тому нічого вина, тільки самих нас, жінок. І тому я взиваю всіх жінок до бою, до контра-атаки на мужчин. Ану-ж докажімо їм що і ми не тільки як вони часто нас називають багато балакливі, пліоткарки, обмовниці, але також що так як вони можемо і вміємо жартами натягнути і їх на баса.

Журитись теж не треба тим, якщо в котрої нема журналістичної практики, вишого об'язування, чи теж гарного ручного письма, ходить тільки о те, щоби в писанні була цілість думки, розводитись також не треба, писати коротко а зрозуміло, писати так, як котра зуміє, прозою, фейлетоном, чи теж і віршем, оттак як співається нашу невмірущу коломийку, або котру іншу народню пісню.

А тепер щоб дати Вам примір подаю свою коротеньку збірку сміховинок, в надії що пригадають Вам деякі котрих ви знаєте, та додасть охоти списати їх на папері та заслати до „Микити” котрий тільки в кінечності поправить, чи теж виправить їх, і спевністю що помістить в котромусь з чергових чисел.

Лекція чемности

— Панночко, ваше обличчя мені знайоме. Мені здається, я вас уже десь бачив...

— Так, так, бачили... Вчора в трамваї. — Ви сиділи, а я стояла саме перед вами...

Квіти і... тато.

— Мамо чому ти поливаєш квіти?

— Бо вони щоби бути гарними мусять багато пити.

— А чому ж наш тато такий негарний, як нап'ється?...

Ох, ті жінки...

— Де ж це ти волочився що так пізно прийшов? — питає жінка.

— Та ходив з приятелем ловити рибу і запізнився...

— Котра ж це година вже?

Чоловік підніс руку, щоб поглянути на годинник і розгубився.

— Згубив? — питає цікаво жінка.

— Ах, ні! Забув у куми на ліжку...

Між сусідками

— Кумо Палажко, позичте мені будь ласка вашу мітлу...

— Я б з радіої душі, кумо Параско! Але оце чекаю чоловіка з ливної (сальону).

Подала Пані Глиста

ВЛУЧНА ВІДПОВІДЬ

В одному італійському містечку згинув якраз перед домом священника осел. Священник звернувся до посадника міста, щоб доручив забрати комуś падлину.

Посадник який був прихильником комуністів, хотів собі запити з священника і каже:

Не знаю, чому ви до мене, отче з цим звертається. Та ж хоронення померлих належить до священника.

— Так, так, — відповів священник, — але право наказує на випадок чиеїсь смерті повідомити родину померлого. Тому я і звернувся до Вас.

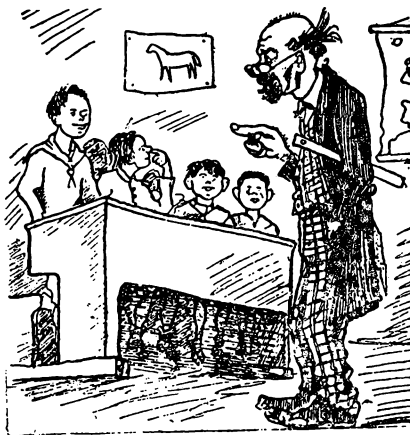
ГЛУХОНІМИЙ ПРОМОВИВ

Одного разу Віллі Реддінг почепив на себе картку з написом „глухонімиий” і збирав

гроші від людей, що проходили по при нього. Якось милосердна душа вкинула в його шапку 25-центову срібну монету. „Глухонімиий” з радості не втерпів і голосно промовив „Дякую!”

Справа закінчилася в суді, де Ріддінга покарано місячним арештом.

В ШКОЛІ

Учитель: — Батько приніс з саду три грушки і поклав на стіл, а твоя сестра взяла і зіла одну грушку, то кілько грушок зістало ще на столі?

Гриць: — Коли-ж бо я не знаю котра буде їла, бо я маю три сестри.

Учитель: — Не робить ріжниці котра.

Гриць: — Та цього року у нас не було грушок, тільки яблука!

Учитель: — Та хай там, подумай собі що грушки тут на столі лежать.

Гриць: — А які? Сирі чи печені?

Учитель: — Всьо одно, чи сирі, чи печені чи там мальовані, досить що три грушки лежить на столі, одну бере і їсть твоя сестра, то скільки ще останется?

Гриць: — Ая, пустіть нашу Маринку, то побачите, що вона хопне всі три грушки!

Учитель: — А як мама не позволить її, тільки одну взяти?

Гриць: — Мами нема в дома, бо ще вчора пішли до тети на хрестини!

Учитель: — Сідай тумане, з тобою недоговорюся!

НАША ЩИРІ ПОДЯКА

Тим разом, впершу чергу належить довголітній приятельці нашого видавництва, щирій українській патріотці, Пані **Олені Степанек** з Клівелен Огайо, за поміч нашому видавництву, та теплі слова признання, і побажання кращих успіхів.

Як рівнож Пані **О. Ключанович** з Слован Па. та **Анні Лэтин** з Кітченер Онт. в Канаді.

Добродієві **А. Маруненко** з Бетлегем Па. Добродієві **Л. Бачинському** з Байон Нью Джерзи. **Г. Теремському** з Содбури Онт. Канада, та **Петрові Рогаль** з Шікаго Ілл.

За поміч в розповсюдненні нашого журналу щиро дякуємо Панові **В. Рижевському** з Маямі Флорида, та іншим свідським і духовним особам, приятелям нашого видавництва котрих чесні імена подамо в чергових числах.

„Дякую Вам, добрі люди як лиш тільки знаю, І всіх Божих благодатей я всім вам, бажаю”

КОНТРЕВОЛЮЦІЙНІ ГОРОБЦІ

В 1952 році комуністичний уряд Східної Німеччини видав наказ винищити горобців, як... ворогів соціалістичної власності. В наказі було зазначено, що „горобець на протязі одного року може зісти до 9 фунтів збіжжя. Так далі бути не може, тому наказується населенню республіки забити по 10 горобців.

У відповідь на таке дивовижне зарядження, західньо-німецька преса написала:

„Якщо до вашого віконця застукать горобчик — негайно впустіть його до кімнати, бо він є політичним збігцем з комуністичного раю.

За Америкою

БІБЛІЯ НА БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ ЛАД

Як відомо, большевики приписують Москалям всі винаходи, які є на світі. І так наприклад вони твердять, що Америку відкрив перед Колумбом

якийсь москаль, бездротний телефон винайшов перед Марко-нієм Москаль, і так далше, і далше.

З цієї точки виходить теж і автор понижного жарту, який достосовує Біблію до цих большевицьких винаходів.

Заки ще Господь Бог створив з ребра Адама Еву, ходив собі Адам спокійно по раю, крім нього, нікого нема. Нагло з'явився біля нього якийсь чоловік.

Перестрашений Адам питає:

— Хто ти?

— Я, Москаль Попов. Я був уже в раю перед тобою... — відповів запитаний.

ТАКИЙ ТЕПЕР ЧАС

**Такий тепер час настав
що й сором писати,
Вибе жінка свого мужа
й він мусить мовчати.**

**Бо до суду за таке,
встидно жінку брати,
Але й права теж нема
щоб її віддати.**

**Жінка, бачте щоб яка
все першеньство має,
А до того всюди все,
мов собака лає.**

**Якщо вибе свого мужа
буде присягалась,
що від нападу на себе
вона захищалась.**

**А на суді судді
і лава присяжних,
Ще за те її назвуть
одною з відважних.**

**Але хай так чоловік
вибе свою жінку,
Так йому ще перед судом
вижеруть печінку.**

**Такий тепер час настав
чого й не було,
Вибе жінка свого мужа
і кажи, — пропало!**

Евгенко

У XX СТОРІЧІ

— Технічний поступ незвичайний! Я надав учора телеграфно звідси образ аж до Сан-Франціско у Каліфорнії.

— Що ти кажеш?! — з рамами?

„ГІРКИЙ СМІХ”

Додогий Микито!

Коли б не те, що ти часто натякуєш що стоїш на услугах вської нашої спільноти, то я певно ніколи не бувби відважився до тебе написати. Бо як сам бачиш по моєму письмі то я простий собі робітник, син нашого галицького селянина, що заледво кілька кляс, як то в нас казали „повшехної” школи покінчив, і то так з тяжкою бідною, бо коли була в господарстві робота, то треба було або худібку на пашу гнати, або в роботі помагати. Але слава Богові і зате, бо навчивсь підписатись, та й читати по своїйому і латинку також вивчив, (цебто по польськи). Не бери часом зате що я і по латинськи знаю, бо мені до латини, як босому до фрака.

Признаюсь тобі також що хоч читаю кілька наших газет, а навіть і головою в товаристві був, ніколи ще жадного допису не писав. Те що пишу до тебе вважаю звичайним листом, якби що хотів передрукувати, то мусиш по своїйому переписати і справити так як треба, щоби часом через мою писанину ти від людей сорому не набрався. А як ні, то викинь в кіш, а мені як ласка свою думку особистим листом пришли защо я тобі буду дуже вдячним.

Мене як кожного українця цікавить не тільки доля наших братів на рідних землях, але також і доля нашої спільноти тут на еміграції. бо дивлячись на неї, аж мені поза шкіру мороз йде. Люблю я всюди піти, всіх послухати, але хоч і переконався що всі хочуть, вільної, незалежної України. так ніяк не можу уявити собі, хто властиво має ту незалежність і самостійність вибороти, себто котрий провід-партія, бо нарабилось в нас тих партій до лиха, і ще троха.

Пристань лише з котрим говорити, так по кількох хвилинах переконаєшся, що як не він особисто, то його партія найкраща, і без її проводу, самостійности не може бути, а коли б і яким чудом до того дійшло, так вони зараз вистали б проти. Ну а де є спротив, там нема вже ладу, а де нема ладу, там вже і кінець всьому близько.

Нема в нас національної єдності, нема в нас одного проводу, нема таких щоб перед другим покорились, а всі себе вважають за мудріших, ліпших, і хто не з ними то вже проти них, і такого треба з місця бити. Таке воно лихо в нас на загально-народньому полі.

Але і на релігійному в нас також вже хто знає що діється, правда безбожництва годі накинати, але сказати що наша спільнота держиться релігійних засад, також з рукою на серці не можна потвердити.

Як відомо тобі, то в нас на рідних землях також були різні політичні партії, добре знанні не тільки по містах, але і по селах, бо нарід був вже краще освідомлений і інтересувався своєю долею.

Був теж католицизм, православ'я і інші релігійні секти, і кожний свідомий без різниці котрою партією інтересувався. йшов до тої церкви до котрої належав, і жив після її уставов, приписів. Коли був піст, постив, коли заказаний час на забави здержувався від того. Ми українці дуже добре сповняли те що церков нам наказувала, а головню коли був заказаний час на весілля, забави і тим подібне. Танцювали аж по Томині, чи як в нас казали „Провідний” неділі, чи теж зимовою порою, аж по водосвятію на Йордан. Такий був церковний наказ, і такому всі покорялись.

Тут знова, Господь милосердний знає що виправляється, а головню тепер. Зовуть себе католиками і православними, а належать до одної партії-організації. і до церков своїх ходять, і Господу моляться, і пречастія святе приймають, а вже тиждень перед Різдом гульки виправляють, і то не ду-

майте що якісь там собі вуличники, ні, ні, а таки наша провідна сметанка „інтелігенція”. Другі знова побачивши почекали ще чим в церкві „Бог Предвічний” відспівали, та й давай собі такої самої, не дивлячись що до Йордану ще кілька днів.

І скажи мені Микито, чи нема тут над чим застановлятися, чи нема чому спитати. А що далше буде? Куди іде наша спільнота, чи не в самою собою викопану пропасть-безодню?

Кажуть що хочуть незалежної держави, хочуть єдності, але самі з другим зеднатися не хочуть, а хочуть щоби решта з ними зедналася.

По церквах між іншим „Ми були вірні Твому завіту, вислухай нині наших благань” майже щонеділі і то на ціле горло співають, а прийде піст, то гопки на всі боки витинають. Роблять з себе брехунів, не тільки перед рештою нашої спільноти, але і перед Господом Богом і церквою до котрої приналежність собі всіми способами приписують.

Такий то мій Микито до тебе лист, і як я згадав на початку, роби з ним що хочеш, але як справді стоїш на услугах нашої спільноти, і маєш силу, так роби щось в тій справі, бо хоч воно чужому з поступків нашої спільноти і посміялись можна, бо і нас самих не раз таке на сміх збирає, але коли подумаєш що сміх цей, є сміхом з нашої спільноти, так зараз сміх той стає серйозним, гірким, аж плакати хочеться.

Ньюорчан

ТІЛЬКИ СПИТАЛА

Чоловік: — Де ти була останні дві години?

Жінка: — Я зустріла паню Грубоніжку на дорозі й спитала, як вона почувається.

ПРИВІЗ ВУГІЛЛЯ

До дуже зайнятого лікаря, намагається ввійти без черги якийсь чоловік. Лікар каже йому сісти в почекальні. Це повторяється кілька разів. Вкінці лікар каже йому ввійти, кажучи:

— Правда чекали ви три години, але порядок мусить бути! Прошу розбиратися.

— Але, пане докторе...

— Розбирайтеся кажу!

По пів години провірки лікар, каже:

— Що власне вам є, не можу ствердити.

— Нічого мені не є, пане докторе, я тільки привіз вам вугілля.

ПОЛІТИК

Прихильники УНРади дискутують у кавярні з прихильниками Бандери. Коли температура дискусії зросла до крайніх меж, каже один з прихильників УНРади:

— Я хотів би мати стільки грошей, щоб купити атомову бомбу.

— А що б ви з нею зробили? — спитав прихильник Бандери з погрозовою ноткою в голосі.

— Нічого. Я хотів би мати стільки грошей...

НЕ ЙДЕ...

Товариш одного судді хоче взяти розвід, але що в нього трое дітей, радить йому суддя підоджати, бо з поділом дітей буде морока. Якогось цей товариш приходить знов.

— Ну, я чув, що в тебе був бузько. Як там з розводом?

— Га! Щось воно не йде... Близнята на цей раз...

„ПРИВІТ”

Професори Петербурзького університету щороку відзначали день народження сатирика Щедріна спільним обідом. Одного разу вислали вони Щедріну від себе того дня телеграму такого змісту:

„Привіт великому сатирикові Щедріну від професорів, що обідають на його пошану щороку”.

У відповідь на це Щедрін телеграфував так:

„Дякує широко той, що обідає на своє здоровля щодня”

ДИТЯЧІ ПОМІЧЕННЯ

Славко через три тижні носив зернята горобцям до города — а вкінці питає:

— Мамо, як довго треба чекати, щоб воробець став орлом?

— Воробець все буде воробцем, він ніколи не виросте на орла.

— А чому ж тато до вас все кажуть: не роби з мухи вола...?

НЕ РОМАНТИЧНЕ

— То ви стрінулися зо своєю жінкою на забаві. Чи ж це не романтичне?

— Та куди! Я думав, що вона вдома і пильнує дітей!

РІЖНИЦЯ

Як англієць вилисіє, купує собі води для росту волосся. А якщо вилисіє шкот, продає щіточку й гребінь.

— А чи ви Остапе чули що буде, як лиш 1999-тий рік мине?

— 2000-ній наступить.

— А бодай вас, а-я думав, що візьму вас на баса.

— Не так легко, я „Микиту” читаю, й тисячі дотепів знаю.

— А звідки ви його дістаєте, та кілька передплата коштує.

— Передплата на журнал „Микита” вносить тільки \$1.20 центів за котрі одержите 12-ть чисел повних здорового гумору і сатири. Вислати можна готівкою в листі, або і чеком, чи моні-ордером, котрих все треба виписувати на ім'я видавця.

EUGENE BEREZINSKY

77 E. 7th St., New York 3, N. Y.